

வசனத்தின்படியான சபை

ஊழியம்

கர்த்தருடைய சபை செய்ய வேண்டியது என்ன என்பதை நடப்புகள் காண்பிக்கின்றது. இது, அப்போஸ்தலர்கள் நிறைவேற்றும்படியாகக் கர்த்தர் விட்டுச் சென்ற பிரதான கட்டளையை அவர்கள் மேற்கொண்டு செயல்பட்டது எப்படி என்பதன் பதிவேடாக உள்ளது. அப்போஸ்தலர்கள் பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்றுக் கொள்ளும் வரை எருசலேமிலேயே இருக்கும்படி இயேசு அவர்களிடத்தில் கேட்டுக் கொண்டார், மற்றும் அவர்கள் செய்யும்படி தாம் அறைகூவல் விடுத்ததைச் செய்வதற்கு அப்போது அவர்கள் பலமடைவார்கள் என்றும் அவர் கூறினார் (அப். 1:8). அவர்கள், (1) இயேசு அவர்களுக்குப் போதித்திருந்த எல்லாவற்றையும் நினைப்பூட்டப்படுவதற்காகவும், (2) இயேசுவே கிறிஸ்து என்பதற்குச் சாட்சி கூறுவதற்காகவும் மற்றும் (3) அப்போஸ்தலர்களாகச் செயலுக்கத்துடன் செயல்படுவதற்கு சகல சத்தியத்திலும் வழிநடத்தப்படுவதற்காகவும் ஆவியானவரால் ஏவப்பட வேண்டியிருந்தது (யோவா. 14:26; 15:26, 27; 16:13).

அவர்கள் தங்களின் முன்னோடித்துவத்திலும், தங்கள் போதனைகளிலும் ஏவப்பட வேண்டியவர்களாய் இருந்தார்கள். சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்து, மனம் வருந்தும் விசுவாசிகளைக் கிறிஸ்துவுக்குள் ஞானஸ்நானப்படுத்திய பிறகு அவர்கள் தங்களின் போதனையைத் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டியதாயிருந்தது (மத். 28:20). இயேசுவின் கட்டளைகள் எல்லாவற்றையும் புதிய கிறிஸ்தவர்கள் கடைப்பிடிக்கும்படி, அப்போஸ்தலர்கள் முன்னின்று வழி நடத்த வேண்டியதாய் இருந்தது. ஆகையால், ஆதி சபைகள் செய்ய வேண்டியிருந்தவைகளை அப்போஸ்தலர்கள் முன்னின்று வழிநடத்திய விதம் என்ன என்று காண்பது, ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் கர்த்தர் தமது சபையிடம் என்ன எதிர்பார்க்கின்றார் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்றது.

பக்திவிருத்தியூட்டும், பரிசுத்தப்படுத்துதல் மற்றும் பலுகிப் பெருகுதல் ஆகியவற்றின் குறிப்பிடத்தக்க வேளையொன்றை லூக்கா பதிவு செய்தார் (அப். 9:31). நடபடிகள் என்பது உலக வரலாற்றில் சுமார் முப்பது ஆண்டுகளில் நடந்தவைகளைப் பற்றி மட்டுமே கூறுகின்றது (கி.பி. 33 முதல் 62 முடிய), ஆனாலும், கர்த்தருடைய சபையைப் பொறுத்தமட்டில் இம் மூன்று பத்தாண்டுகள் ஒருவேளை, வரலாற்றின் மிக முக்கியமான ஆண்டுகளை விவரிப்பதாயிருக்கலாம். கர்த்தருடைய சபையானது அவரை எப்படிப் பிரியப்படுத்த முடியும் என்பதை இப்புத்தகம் கூறுகின்றது.

இழந்துபோகப்பட்டவர்களுக்கு சபைகள் போதித்தன

அப்போஸ்தலர்கள் அநுதினமும் ஆலயத்தில் போதித்து மிக முந்திய முன்மாதிரிகளை ஏற்படுத்தினார்கள் (அப். 2:42, 46). இந்த நடைமுறையானது ஆயிரக்கணக்கான ஆத்துமாக்களை மனம் மாற்றியது. இது மிக விரைவிலேயே இயேசுவின் நாமத்தில் எவ்வளவும் அவர்கள் போதிக்கக் கூடாது என்று தடை செய்யப்படுதலையும் விளைவித்தது; ஆனால் இந்த வேண்டுகோள்களை அப்போஸ்தலர்கள் மதிக்க மறுத்து விட்டார்கள் (அப். 4:17-19). அவர்கள் மிகவும் உறுதியாகத் தொடர்ந்து போதித்தார்கள், ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் யூதத் தலைவர்களால் அவர்கள் பயங்கரமாய் அடிக்கப்பட்டுத் துன்புற்றதையும் கூட லூக்கா பதிவு செய்தார் (அப். 5:17-21, 40). (அடிக்கப்பட்டவர்கள் விசாரிக்கப்பட்டிருந்ததுமில்லை அல்லது எந்த ஒரு குற்றமும் செய்ததாகத் தீர்க்கப்படும் இருந்ததில்லை என்பதால் இவ்விதமாய் அடித்தல் என்பது ரோமானியர்கள் சட்டப்படி, சட்டரீதியானதாயிருக்கவில்லை.) இந்தப் பிரசங்கியார்கள் தங்கள் சொந்தக் குழுவினரிடம் திரும்புகையில், புழுதி நிறைந்த எருசலேம் தெருக்களில் இரத்தத் தாரையொன்றை விட்டுச் சென்றார்கள்.

முன்பு இயேசுவுக்காக நிலைநிற்பதில் தயங்கிய அப்போஸ்தலர்கள், இப்போது அவருடைய நாமத்துக்காக அவமானமடைவதற்குப் பாத்திரராக எண்ணியவர்களாய்,

இயேசுவே கிறிஸ்து என்று தொடர்ந்து பிரசங்கித்தார்கள் (அப். 5:41, 42). பிரசங்கித்தலில் அவர்களின் விடாப்பிடியான தைரியம் ஒரு மகாபெரிய விளைவைக் கொண்டு வந்தது, சீஷருடைய தொகை மிகவும் பெருகிற்று (அப். 6:7).

சபைக்கெதிரான உபத்திரவம் தொடர்ந்து எழுந்தது; இது, ஸ்தேவான் கல்லெறியப்பட்டதற்குப் பிறகு, பல சீஷர்கள் தங்களின் வேலைகள் மற்றும் வீடுகள் எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு, எருசலேமிலிருந்து தப்பியோடும் அளவுக்கு ஏற்பட்டது. இருப்பினும், தப்பியோடியவர்கள் தாங்கள் சென்ற எல்லா இடங்களிலும் கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தார்கள் (அப். 8:1-4). சிலர் சமாரியாவின் நகரம் வரையிலும் கூடச் சென்றார்கள், சபையானது அங்கு உதவும்படிப் பேதுருவையும் யோவானையும் அனுப்பி வைத்தது (அப். 8:5-24). பேதுருவும் யோவானும் சமாரியாவிலிருந்து திரும்பி வரும் வழியில் இன்னும் பல கிராமங்களில் பிரசங்கித்தார்கள் (அப். 8:25).

இதே உபத்திரவத்தின் விளைவாக, கிறிஸ்தவர்களில் பலர் சிரியாவின் அந்தியோகியா வரையிலும் கூடச் சென்றார்கள்; எருசலேமில் இருந்த சபையானது அவர்களுக்கு உதவுவதற்காகப் போதகர்களை அனுப்பி வைத்தது (அப். 11:19-26). நடபடிகள் 2ல் பதிவு செய்யப்பட்ட பெந்தெகொஸ்தே நாளிலிருந்து பல ஆண்டுகள் கடந்து சென்றன, ஆனால் சவிசேஷ போதனையில் நிலைத்த செயல்பாடு பற்றி லூக்கா தொடர்ந்து பதிவு செய்தார். விரைவிலேயே, அந்தியோகியா சபையானது சவுலையும் பர்னபாவையும் மூன்று சவிசேஷப் பயணங்களில் முதல் பயணத்திற்கு அனுப்பி வைத்தது (அப். 13:1-3). இந்தப் பயணங்களின் போது நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளே நடபடிகளின் எஞ்சிய பெரும்பான்மைப் பகுதிகளில் தொகுத்துரைக்கப் பட்டுள்ளது.

பின்வந்த ஆண்டுகளில் இருந்த மற்ற சபைகளும் எருசலேம் மற்றும் அந்தியோகியாவில் இருந்த சபைகளைப் போலவே வலுமிக்கதாய் இருந்தன. தெசலோனிக்கேயில் இருந்த சபையானது வசனத்தை மற்றவர்களுக்குத் தொனித்தது (1 தெச. 1:7, 8) மற்றும் எபேசுவில் இருந்த சபையானது ஆசியா மைனர் பகுதி முழுவதிலும் வசனத்தைப் பரப்புவதற்கு உதவியது (அப். 19:10).

இயேசு, சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்கும்படி அப்போஸ்தலர்

களுக்குக் கட்டளையிட்டார், அவர்கள் அதை எப்படி நிறைவேற்றினார்கள் என்பதை நடபடிகள் பதிவு செய்துள்ளது. சபை என்பது “[கிறிஸ்துவின்] நிறைவு” (எபே. 1:22, 23) என்ற பவுலின் போதனையானது, இயேசு இப்பூமியில் இன்னும் இருந்தால் என்ன செய்வாரோ அதையே சபை செய்ய வேண்டும் என்ற புரிந்து கொள்ளுதலை அளித்தது! ஆதி சபைகள் இதைச் செய்தன, அதே வலுவான சவிசேஷ ஊழியத்தை ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் வரும் கர்த்தருடைய சபை தனது பண்பாகக் கொள்ள வேண்டும் என்றுதான் இயேசு எதிர்பார்க்கின்றார்.

சபைகள் பரிசுத்தவான்களுக்குப் பக்திவிருத்தியூட்டின

எருசலேமிலிருந்த சபையானது எண்ணிக்கையிலும், ஆவிக்குரிய வகையிலும் விருவிருப்பான மற்றும் தொடக்க கால வளர்ச்சியைக் காண்பித்தது. அதன் உறுப்பினர்கள் தகுதியான ஆராதனை மற்றும் வேதபாடத்தில் தொடர்ந்து தரித்திருந்தார்கள் (அப். 2:42). அவர்கள், “ஒரே இருதயமும் ஒரே மனமுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள்” (அப். 4:32), மற்றும் அவர்கள் தேவனுடைய சித்தத்தின்மேல் உள்ள பயபக்தியில் வளர்ந்தார்கள் (அப். 5:11). அவர்கள் தேவ வசனமானது தங்கள் வாழ்வில் வளர்ச்சிச் செயலாக்கம் செய்ய அனுமதித்தார்கள் (அப். 6:7).

தேவபக்தியுள்ள மனிதர்கள் ஸ்தேவானுடைய உடலைப் புதைப்பதற்குக் கொலைகார யூதர்களின் திரளான கூட்டத்தைத் துணிவுடன் எதிர்த்து நின்றார்கள் (அப். 8:2). தங்கள் உயிருக்காகப் பயந்து ஓடியவர்களும் கூட விசுவாசத்தில் நிலைத்து நின்றார்கள் (அப். 8:4). பயங்கரமாய்த் துன்பப் படுத்திய சவுல் என்ற பெயருடையவரின் மனமாற்றத்திற்குப் பிறகு, சபையானது சற்றுக் காலத்திற்கு சமாதானத்தையும் பக்திவிருத்தியையும் மகிழ்வுடன் அநுபவிக்க முடிந்தது (அப். 9:31). முதலாவதாகப் புறஜாதியாருக்குப் (கொர்நேலியுவுக்கும் அவர் வீட்டாருக்கும்; அப். 10) பிரசங்கிப்பதற்குப் பேதுரு வழிநடத்தப்பட்ட பொழுது, ஆதிக் கிறிஸ்தவர்கள் இனவேறு

பாடுகள் பற்றிய சவிசேஷ சத்தியங்களைக் கற்றார்கள். யூதக் கிறிஸ்தவர்களுக்கு இந்த மாற்றத்தை ஏற்றுக் கொள்வது கடினமாயிருந்தது, ஆனால் சவிசேஷம் இனத்தடைகள் எதையும் அனுமதிக்கவில்லை என்பதை அவர்கள் கற்றார்கள் (அப். 11:1-18).

மற்றும் எழுந்த உபத்திரவமானது யோவானின் சகோதரனான யாக்கோபுவுக்கு மரணத்தைக் கொண்டு வந்தது, ஆனால் சபைகள் ஜெபத்தில் ஈடுபட்டு, தேவவசனத்தில் வளர்ந்து பெருகின (அப். 12:12, 24). பின்னாட்களில் அவர்கள், விருத்தசேதன நடைமுறை பற்றிய புது உண்மைகளைக் கற்றார்கள் மற்றும் அவர்கள் இந்தப் புதிய அறிவை மற்ற பிராந்திய சபைகளுக்கும் அனுப்பி வைத்தார்கள் (அப். 15:22-29).

இக்கோனியம், லீஸ்த்திரா மற்றும் தெர்பை ஆகிய இடங்களில் இருந்த சபைகள் ஆவிக்குரிய விதத்தில் வளருகையில் உறுதிப்பாடு, புத்தி கூறுதல், ஜெபம் மற்றும் உபவாசம் ஆகிய வேளைகளைப் பெற்றிருந்தன (அப். 14:21, 22). வேத பாட வேளைகள் மற்றும் உபதேசங்கள், நடைமுறைகள் ஆகியவை பற்றிய கேள்விகள் மூலமாக சீரியாவின் அந்தியோகியாவில் இருந்த சபையானது பெலப்படுத்தப் பட்டது (அப். 15:1, 2, 33-35). தேவனுடைய வசனத்தைப் படிப்பது பற்றி வினயமாயிருந்த இன்னொரு சபையானது துரோவா நகரில் இருந்தது; அதன் உறுப்பினர்கள் தேவனை ஆராதிக்க வாரத்தின் முதல் நாளில் ஒன்று கூடுவதில் மிகவும் கவனமாய் இருந்தார்கள் (அப். 20:7).

தொடர்ந்த இந்த வளர்ச்சி, வேதபடிப்பு மற்றும் பிரசங்கம் ஆகியவை கர்த்தரைப் பிரியப்படுத்திய நிலைவரமான பக்தி விருத்தியைக் கொண்டு வந்தது. இந்த நோக்கத்திற்காகவே இயேசு சபைக்கு அப்போஸ்தலர்களையும், தீர்க்கதரிசிகளையும், சவிசேஷகர்களையும், மேய்ப்பர்களையும், போதகர்களையும் ஏற்படுத்தியிருந்தார் (எபே. 4:11-16). இந்த ஏற்பாடானது முதல் தலைமுறை கிறிஸ்தவர்களின்மேல் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டதோடு, தொடர்ந்து வரும் தலைமுறையினரும் மிகவும் பரிசுத்தமான விசுவாசத்தில் பக்திவிருத்தியூட்டப் படும்படியானவற்றை அளித்தது.

சபைகள் வறுமைப்பட்டவர்களுக்கு

உதவின

ஆதிசபைகள் சவிசேஷ ஊழியம் மற்றும் பக்திவிருத்தி யூட்டுதல் ஆகியவைகளுடன் வறுமைப்பட்டவர்களுக்கு உதவியும் செய்தன. இவ்வுதவியானது அப்போஸ்தலர்களுடைய போதனைக்கு நேரடியான பதில்செயலாய் இருந்தது (அப். 11:28-30; 1 கொரி. 16:1-4) மற்றும் இது எல்லாத் தலை முறைகளுக்கும் ஒரு எடுத்துக்காட்டாகவும் செயல்படுகின்றது. எருசலேமில் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள் வறுமையின் ஒரு தனிப்பட்ட தேவையான வேளையில் செயல்பட்டார்கள் (“அன்பின் உதாரகுணம்” என்ற கட்டுரையில் காணவும்). விரைவிலேயே அந்தியோகியாவில் இருந்த சக கிறிஸ்தவர்களிடமிருந்து எருசலேம் (சபை) உதவி பெறத் தேவையாய் இருந்தது (அப். 11:28-30).

பின்னால் ஏற்பட்ட ஒரு பஞ்சத்தில், யூதேயா மாகாணம் முழுவதற்கும் உதவி தேவைப்பட்டது; மெக்கதோனியாவில் இருந்த சபைகள் “தங்களின் திராணிக்கு மிஞ்சியும்” (2 கொரி. 8:1-5) கொடுத்திருந்தார்கள் என்று பவுல் கூறுமளவுக்கு அதிகப் பெருந்தன்மையோடும் தியாகம் உணர்வோடும் இதற்குப் பதில்செயல் செய்தார்கள். பஞ்ச நிவாரணத்திற்கான உதாரணங்களில் அகாயாவில் இருந்த மற்ற சபைகளும் உள்ளடக்கப்பட்டன (ரோமர் 15:26; 2 கொரி. 9:2). கிரேக்கத்தில் இருந்த கொரிந்து சபையார் தாங்கள் ஒரு வருடத்திற்கு முன்னதாகவே வாக்களித்திருந்த “நிறைவான” கொடையைத் தரும்படி பவுலினால் தீவிரமாய்ப் புத்தி கூறப்பட்டார்கள் (1 கொரி. 16:1-4; 2 கொரி. 8;9).

சபை ரீதியான இம்முயற்சிகளுக்குக் கொடுக்கும்படி கிறிஸ்தவர்கள் போதிக்கப்பட்டார்கள், ஆனால் தனிப்பட்டவைகளிலும் அவர்கள் பெருந்தன்மையோடும், தாராள குணத்தோடும் இருக்கும்படியாகவும் அவர்கள் வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார்கள் (கலா. 6:10; எபே. 4:28; யாக். 2:15, 16; 1 யோவா. 3:17). இயேசுவே, “வாங்குகிறதைப் பார்க்கிலும் கொடுக்கிறதே பாக்கியம்” என்று போதித்திருந்தார். நடபடிகள் மட்டும் இல்லாதிருந்தால் இயேசுவின் இந்தக் கூற்றானது தொலைந்து போயிருக்கும் (அப். 20:35). வறுமைப்

பட்டவர்களுக்கு உதவுதல் என்பது முன்மாதிரிக் கிறிஸ்தவராகவும், கர்த்தருடைய சபையின் முன்மாதிரிப் பிராந்திய சபையாகவும் இருப்பதன் ஒரு பாகம் ஆகும்.

முடிவுரை

கிறிஸ்தவர்கள் என்பவர்கள் விசுவாசித்து நடக்கிறவர்களாய் இருக்கின்றார்கள் (2 கொரி. 5:6); அதாவது, கர்த்தரின் மேலுள்ள நம்பிக்கையிலும், அவரது வார்த்தை அவர்களை வழி நடத்தும் செயல்களைச் செய்வதிலும் அவர்கள் நடக்கின்றார்கள் (ரோமர் 10:17). கர்த்தரின் உண்மைச் சீஷர்கள், தங்கள் நடையின் கட்டளைகளுக்கு, தங்கள்மேல் அதிகாரம் உள்ள அவரது வசனத்தை நோக்குகின்றார்கள். கர்த்தரும் அவரது அப்போஸ்தலர்களும் புதிய ஏற்பாட்டில் கூறியுள்ள போதனைகளின் அறிவுறுத்தல்களைப் பின்பற்றாத நபர் ஒருவர், அந்த உண்மையைப் பின்பற்றுவதாகவோ அல்லது விசுவாசித்து நடப்பதாகவோ உரிமைகோரிக் கொள்ள முடியாது. மேலோட்டமாக நல்லதென்று காணப்படுவதும், பூமிக்குரிய சில வழிகளில் நன்மையை நிறைவேற்றுவதாகவும் கூடக் காணப்படுவதுமாகிய செயல்களை நாமகரணக் கூட்டத்தார் நடைமுறைப்படுத்தலாம்; இருந்தாலும், இந்த ஊழியங்களும் செயல்பாடுகளும் கர்த்தருடைய அறிவுறுத்தல்களுக்குள் இராதிருந்தால், அவைகள் கிறிஸ்துவின் விசுவாசத்தினால் உண்டானவர்கள் அல்ல. அவைகள் மனிதர்களின் மிகச் சிறந்த சிந்தனைகளில் உண்டாயிருந்தாலும், அவைகளின் தொடக்கமானது தெய்வீகமானதாயிராமல், மனுஷீகமானதாகவே இருக்கின்றது.

தேவனுடைய மக்கள் மூன்று விதங்களில் ஊழியம் செய்வதற்கே அவருடைய வசனம் அதிகாரம் அளிக்கின்றது: சுவிசேஷ ஊழியம், பக்திவிருத்தியூட்டுதல் மற்றும் உபகார உதவி செய்தல். சபையில் வேறு எந்த செயல்பாடுகளும் செய்வது பற்றி வேதாகமம் மௌனமாய் இருக்கின்றது. ஊழியத்தின் இந்த மூன்று பகுதிகளும் நடபடிகள் முழுவதிலும் விரிவாகக் காணப்படுகின்றன.

தனிநபர்கள் இந்த வாழ்க்கையில் தங்கள் தனிப்பட்ட வழியில் வேலை செய்து பொருளீட்ட வேண்டியுள்ளது

(எபே. 4:28; 2 தெச. 3:12). தங்களின் சொந்த பிரயோஜனத் திற்காக அவர்கள் எல்லா வகையான (நல்ல) வியாபாரம் (அல்லது) தொழில் செய்ய உரிமையுள்ளவர்களாய் இருக்கின்றார்கள். இருப்பினும் சபையானது ஆதாயம் தேடும் வியாபாரமாக ஒரு பொழுதும் சித்தரிக்கப்படவில்லை. ஆதிசபையானது தன் உறுப்பினர்கள் மனவிருப்பத்துடன் தரும் காணிக்கையைக் கொண்டுதான் எப்பொழுதும் கர்த்தருடைய ஊழியத்தின் நிதிப் பொறுப்புகளைக் கவனித்து வந்தது. சொந்த வங்கிகள், வாடகைக்கு விடும் வீடுகள், வர்த்தகக் கடைகள் அல்லது மற்ற வியாபாரங்கள் ஆகியவைகளை உடைய சபைகள் அவ்வேலைகளை கர்த்தரிடத்திலிருந்து எந்த அதிகாரமும் பெறாமல்தான் செய்கின்றது.

சுவிசேஷ ஊழியம், பக்திவிருத்தியூட்டும் மற்றும் உபகார உதவி ஆகியவை தவிர மற்ற எதிலும் சபையானது ஈடுபடுவது பற்றி வேதாகமம் மெளனமாய் இருக்கின்றது. மற்ற எல்லாச் செயல்களும் வேதாகம அதிகாரமுடைமையின் வட்டாரத்துக்குப் புறம்பே இருக்கின்றன.

பேசப்பட்ட கர்த்தருடைய வசனத்துக்கும், அவரது அப்போஸ்தலர்களால் எழுதப்பட்ட வசனத்துக்கும் காட்டும் மரியாதை - அத்துடன் கூட “கர்த்தரால் பேசப்படாத வசனத்துக்கும்” (கர்த்தரின் மெளனம்) காட்டும் மரியாதையானது நடபடிகளில் பதியப்பட்டுள்ள அதே செயல்பாடுகளில் மட்டுமே சபையானது தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளக் காரணமாய் அமையும். இவ்விதமாகத்தான் “நான் உங்களுக்குக் கட்டளையிட்ட யாவற்றையும்” என்று கர்த்தர் தமது அப்போஸ்தலர்களுக்குத் தந்த பிரியாவிடை அறிவுறுத்தலை சபையானது நிறைவேற்ற முடியும் (மத். 28:20).

இது வீட்டில் தொடங்குகின்றது

செல்வம் மிக்க ஒரு தந்தை தம் மகனை நாகரீகமான ஒரு பள்ளிக்கு அனுப்பி வைத்தார், பின்னாளில் அந்தப் பையன் பள்ளியில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்ட பொழுது, எரிச்சல் அடைந்த அவர், முதல்வருக்குப் பின்வருமாறு கடிதம் எழுதினார்: “ஒரு மனிதனாக உருவாக்கும்படியாகவே நான் எனது மகனை உங்களிடத்திற்கு அனுப்பி வைத்தேன்.” அதற்கு அம்முதல்வர், “தொடங்குவதற்கு நீங்கள் ஏதொன்றையும் எங்களிடத்தில் அனுப்பாத பொழுது, நாங்கள் எதையும் உங்களுக்குத் திருப்பி அனுப்ப முடியாது” என்று பதில் எழுதினார்.

சந்தேகப்பட வேண்டாம்

டாக்டர் A. J. கோர்டன் அவர்கள், “சந்தேகப்படக் கற்காத கிறிஸ்தவர் ஒருவர் தேவனிடத்தில் வந்து தேவனுடைய வாக்குத்தத்தங்களில் ஒன்றை நிறைவேற்றும்படி உரிமை கோரும் பொழுது என்ன நடக்காது என்று எவர் கூற முடியும்?” என்று கேட்கின்றார்.

நாம் எங்கு வழி நடத்துகின்றோம்?

டாக்டர் ஃபின்ட்லி எட்ஜ் அவர்கள், “மக்களை கிறிஸ்தவ நோக்கத்தில் செயல்பட வழி நடத்துவதைக் காட்டிலும் செயல்பாட்டில் ஈடுபடும்படி வழி நடத்துவது மிகவும் எளியது. அதுவே, கிறிஸ்தவர்களை உருவாக்குவதைக் காட்டிலும் பரிசேயர்களை உருவாக்குவது என்பது மிக சுலபமாயிருக்கக் காரணம் ஆகும்” என்று எழுதினார்.

“உண்மைக் கிறிஸ்தவர்கள்”

வேன்ஸ் ஹேவ்னர் அவர்கள், “எதையும் வேண்டாத, சிலுவையின் ஒளியில் பாவத்தைக் கண்டனம் செய்யாத போலிக் கிறிஸ்தவத்தை இந்த யுகமானது ஏற்றுக்கொள்ளும், ஆனால் உண்மைக் கிறிஸ்தவர்கள் என்பவர்கள் தெய்வ மற்றதை வழிபடும் உலகத்தில் துன்புறும் சிறுபான்மையினராகவே இருக்கின்றார்கள்” என்று எழுதினார்.